

ELŐFIZETÉSI FÖLTÉTELEK.

Vidéken és Léván házhoz küldve:
 Egy évre 5 frt — kr.
 Hat hóra 2 frt 50 kr.
 Három hóra 1 frt 25 kr.
 Hirdetési pénzek postautalvánnyal küldhetők.
 Egyes számok 12 kr-ával kaphatók a kiadóhivatalban.

BARSA.

HIRDETÉSEK

Négyházas petit-sor egyezri közlésért 7 kr
 kétzerért 6 kr, többszörért 5 kr árszandó.
 Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 krajczár
A nyilttérben:
 minden négyházas garmond sor díja 15 kr
 Velünk összekötöttében levő hirdető-irodák, elő-
 szetők, vagy a gyakori hirdetőket telmes és
 kedvezményben részesülnek.

KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS TÁRSADALMI HETILAP; EGYSZERSMIND BARSVÁRMEGYE HIVATALOS KÖZLÖNYE.

A kéziratok a szerkesztőséghez: (Zöldkert-utca 31. sz.) küldendők.
 Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen: hetenként egyszer.

A hirdetéseket, előfizetéseket s a reklamációkat a kiadóhivatalba

(Takarék- és Hitelintézeti épület) kérjük utasítani.

A LAP KIADÓJA: NYITRAI ÉS TÁRSA.

FELELŐS ZERKESZTŐ: HOLLÓ SÁNDOR.

HIVATALOS KÖZLEMÉNY.

1895. 11. 3. Hirdetmény.

Az 1895 ik évi VIII ik t. cz. azt rendeli: hogy Magyarország területén a mezőgazdasági statisztika elkészítettessék, vagyis: minden önállólag, vagy bérletileg, esetleg haszonélvezetileg kezelt birtok, u. m. szántóföld, kert, rét, beültetett szőlő, vagy parlag, legelő, erdő, földadó alá nem eső terület, — továbbá gazdasági felszerelés állat és baromfi állomány, gyümölcsfák nemük szerint, iparvállalatok, gyárak stb. összeírassanak!

Ezen összeírás Léva város területén — az erre kinevezett számláló ügynökök által fig. eszközöltetni.

Az összeírás folyó évi november hó 20 ik és 30 ik a között fennálló állapotot van hivatva feltüntetni.

Az összeírásnál minden birtokos, bérő, vagy marha állománnyal ellátott tulajdonos — ez iránt vele közlendő napon, órában és helyen — az összeíró számláló ügynök előtt megjelenés és tulajdon birtokát, bérletét, vagy marhaállományát hiven bemondani köteles; — ennek elmulasztása a 50 ft pénzbírsággal büntetettetik.

Az összeírás kerületek és számláló ügynökök az itt helyben divó városi tizedek szerint osztattak be, u. m.: Az I-ös és II ik tizedben (kerületben) számláló ügynök Fogler Lajos v. mértékhiteltesít. A III ikban Tuschnay János aljegyző A IV ikben Nagy János r. biztos. Az V-ikben Kucsera József. A VI-ikben Rózsa János tanácsnok A VII-ikben Tolnay István. A VIII-ikban Makacs József. A IX ik és X ikben Varannay István tanácsnok és Bácsok József alkápitány.

Fent megnevezett számláló ügynökök valamelyikének igazolható akadályoztatása esetében, pótszámláló ügynökök: Buhor Kornél v. végrehajtó, Szemerédy Lajos tisz. tanácsnok.

A tizedgazda köteles az ott működő számláló ügynök eljárása alkalmával az összeírásnál állandóan jelen lenni, mert a törvény ezt polgári kötelességnek jelenti ki.

A tizednek éjjeli őre pedig — mersékelt napidíj mellett — a számláló ügynök szolgálatára álland.

Az összeíró számláló ügynökök: mint közhatalosi személyek működnek és a törvény oltalm. alatt állanak.

Felhivatnak a városi és a vidéken lakó, de itt fekvőséggel bíró összes földbirtokosok, — bérők és marha állománnyal ellátott tulajdonosok, hogy az összeírás megkezdése, vagyis november hó 20 ika előtt házilag, vagy bérletileg kezelt ingatlan birtokukat, kert, szőlő, parlag stb. fekvőségeiket, valamint marhaállományukat, úgy szintén gyümölcsfákat nemük szerint (alma, vagy körtefa stb.) továbbá a baromfi és méhheletit kapáraitak jeget zék be vegyék és készen tartassák, hogy a számláló ügynökök ezen adatokat bem. dthassák s ez által az összeírás gyorsabbá tegyék.
 Léva, 1895. október hó 28.

Máriássy István, polgármester.

Halottak napján.

A kegyelet napja ez, melyet a kath. egyház avatott azzá az ember keble kívánatának megfelelően Ifjus agg, gazdag s szegény vetélkedve keresi fel e napon ama helyet, hol szerettei rideg hantok alatt pihennek. Megélénkül a halottak városa s az életerős ember néhány percze komoly szemlélődésbe merül az enyészet, a mulandóság hallgatva tanító dombjai felett.

E napon az emberiség halottainak emlékét ünnepli, borusan, sötéten és gyászosan, miként fájdalomhoz illik.

Megemlékezünk mindnyájan elhunyt szeretteink mellett mindenkiről, kik már nyugoszszak az örök álmat és nem veri fel többé őket gondja az élet sulyok terheinek.

Eső mossa, szélvész pusztítja sirjukat . . . Csak a kegyelet keresztfája emlékezteti az embert, hogy kedves porokat rejt alatta, kik egykor velünk és értünk élve, boldogságunk eszményei valának.

Többé nincsenek körülöttünk . . . Hiányukat soha sem érezhetjük annyira, mint e napon, midőn minden szem könyttől nedves, minden arc a fájdalomtól bánatos, s a halandó beismerni kény-

telen, hogy palota és kunyhó lakosainak egyképen ugyanazon sorsa van: a — megsemmisülés, az enyészet!

Isen bölcs rendelete és végzete, hogy a halálban lássa az emberiség kicsinyiségét, s a temetőben az egység nagy eszméjét valósította meg.

Az egyház találó és lélekemelő szokása, hogy e napon megfosztja oltárait ékességeitől, s a templom közepén ott áll fekete koporsójával a gyászvatal egő viaszgyertyáktól környezve, melyeknek lassan hamvadása az élet kialvását igen hűen ábrázolja Figyelmeztetvén bennünket, hogy porból letünk: porrá leszünk! . . . Ez az örök igazság . . .

Elveszünk, meghalunk . . . A szentírás nagyon is czáfolhatlan szavakkal fejezi ki az ember legvégső rendeltetését, midőn azt állítja, hogy: „halál ellen nincs orvosság!”

Ha jön a halál, ifjan, vagy vénen talál-e bennünket? nem kérdezi, hanem végzi rettenetes megszokott munkáját!

A sirba el lesz temetve minden . . . Álom, remény és boldogság!

E nap: könyvek és fájdalmas emlékezések nagy napja. E napon minden érző szív a temetőbe siet, hogy ott a porladás rendítő helyén ismételve elmondja nyugvó kedveseiért az imádságot . . .

Keressétek fel kegyelettel és megemlékezéssel drága halottaitok sirját, éjtsetek felettük egy könyvet; mondjatok el a sir felett egy buzgó imát, hogy a szeretet és az áhitat ölelkezve repüljön Isten trónusához . . .

S midőn utunk e napon kivezet a temetőbe az egykor élőket takaró hantok közé, ne lépünk e helyre kegyeletet nem ismerő kebellet, hanem áldozunk legalább egy sóhajtással azoknak, kik egy átküzdött élet után ott porladoznak a föld alatt, míg nemesebb részük — a lélek — Isten irgalma

által meghatározott örömben részesül. Ezt kívánja tőlünk a hit, a remény, a szeretet.

És ti mindnyájan, kiket a halál el-söpört, legyen veletek béke és lengjen áldás hamvaitok felett.
 Éljek! — gondolatok a halottakra!!
 Requiescant in pace!

Magyar sovinizmus.

A párisi divat polipkarjai mindenféle elhatnak, s onnan hozták be ezt a szót: „sovinizmus.”

Scribe hires francia író egy darabot irt. „Le soldat laboureur“ czimen, melyben egy katonát hoz színre, ki vakon, minden ellenmondást kizáró módon imádja Napoleont és mindezt, a mi töle ered. Vagyis ezzel karakterizálni akarja az elfogultságot, innen van a „sovinsta“ elnevezés.

Külföldi ellenségeink is szeretik hangoztatni ellenünk, hogy sovinsták vagyunk és igen sok képtelen állítást hoznak fel, hogy vádjukat bebizonyítsák. Azonban, a ki ismeri a magyar nemzet ezeréves történelmét, a ki ismeri a magyarnak könnyűvérűségét, faji jellege iránti közönyösségét, az nevet a vad állításokon.

A nemzet történelmén végig húzódik a türelmesség, megadás és béketérés jellege, eltűrhetlen bélyeget sütött a nemzet tetejére a magyarnak Pató Pál észjárása s a magyar minden volt a földön, csak sovinsták nem

Mert ha sovinsta lett volna, ha össze tartó ereje lett volna, ma nem 8½ millió magyar szíván a levegőt Kárpátoktól Adriáig, hanem 16 millió.

Nincs és nem volt soha magyar sovinizmus. Pusztta ráfogás, alaptalan vád, rosszakarat a külföld részéről, midőn bennünket evvel méltatlanul illet, mert se a politikai téren, se társadalmi uton alig tettünk valamit faji jellegünk megóvására, nyelvünk feumaradására. Az Isten különös

TÁRCZA

Temetőben.

Írta: Varga Mihály.

Halottak napja van.

A sokaság özönlik a temetőbe. Magam is vele tartok. Ugyis előbb vagy utóbb ide kell jutni mindenkinek. Ha még oly lasan járunk is, mégis csakhamar a sirhoz érünk. Vehetjük utunkat bármerre, akár a temetőnek hátat fordítva futhatunk, mégis csak temetőbe jutunk. Temetőbe visz minden ut; a jó is, a rossz is.

Mennyire különböző utakon járnak az emberek az életet s mégis mindanyian egy utra érnek ki, — a temető útjára.

Életében a szegény gyalog, a gazdag kocsin jár. De holta után még a legszegényebb is hasonlónak lesz a gazdaghoz: nem gyalog teszi meg az utolsó utat.

A szegény ember vagy nagyon lent vagy nagyon fönt szokott lakni. Holta után a gazdag is a szegény emberek lakásába hurcolkodik: — pincze lakásba.

Nincs az a földhöz ragadt élő, a kinek irigye ne akadna, de halottnak, ha még oly pompa környezi is, — nincs irigye.

Még az utcán vagyok s már is ilyen komor mezbe öltöznek gondolataim. Talán az a hideg, ködös levegő az oka . . . Miért ne? Mi sárgítja meg a legélettesebb levelet is, ha nem a fagyos levegő? Istenem! mi volt csak nem régen is ez a fagyos szél. Nem régen még szellő volt s ime, mivé öregedett . . . Szakasztott úgy van, mint az ember.

A temető ki van világítva. Igen, a temető ki van, ezt mondhatjuk; de minden sir nincs kivilágítva. Az elhagyott sírok a fényben uszó gazdag síroktól nyernek egy kevés világosságot, mint a koldus gazdagtól alamizsnát.

Mennyi sir! Egész város. Valóságos város sok-sok lakóval; utcák is vannak benne, fő és mellékutcák. A fűtákat itt is a gazdagok lakják. Ez a város folyton halad, — épül. Hogyne? Amonnan a zajos városból egyre települnek ide, de innen soha senki sem költözik amoda. A zajos város lakói mind egytől egyig ide jutnak. Pedig de sokan nem gondolnak erre! Mintha igaz sem volna.

Két egymás melletti sir ötlük szemembe.

Mindakettő egy időből való lehet, mert a fű egyformán verte föl Nagyon különböző két sir; hogyan kerülhettek egymás mellé? Az egyiknél márványkereszt, aranyos földíráttal. Most fényben uszik. Egy gyászba borult nő s három gyermek térdel körülötte.

A másik sir sötét, elhagyott; csak egyszerű, feketére mázolt fakereszt van melléje tűzve; feliratát már is olvashatatlanná tette az eső.

Vajjon ki lehet e két sirba temetve? Csitt! Hallga! A fák ágai között bujkáló szél beszél.

A márványkeresztos sir egy fiatal család apát föld. Mindenki szerette, becsülte, de meg is érdemelte. Egyike volt a ritka kivételeknek: az önzést nem imerte. Sokak hasznára, dicsőséggel haladt a közélet pályáján, de egy gonosz kéz — rokoni kéz!

— hirtelen megállította őt s a korai sirba taszította.

Tehát vége egy hasznos életnek, örökre vége a hozzákötött reményeknek . . . S a gyilkos?!

A gyilkos — dudolja a szél — a gyilkos élvezi az életet, a társadalom megtűri, tettét nem is rója fel neki bűnül.

De hisz ez borzasztó! Isten! ember! hol itt az igazság? Hát a másik sir?

A másik sir lakója az oltárnak volt szolgája a zsarnoki örökény hazájában. Lángolón szerette hazáját s azért hazátlanná kellett lennie.

Tizenöt éven át bolyongott, mint száműzött.

Istenem, milyen élet lehetett az, tizenöt évig járn országáról országra, anélkül, hogy csak egyszer is léphetett volna a haza szent földére . . . jönni, menni, megérkezni, mindig idegenek, soha övéi közé; enni a könnyűt és keserű kenyerét . . . végre is idegen földön, idegen, talán részvétlen emberek között azzal a leverő tudattal küzdeni át a halálharcot, hogy a könyörület adta fedetlen koporsójára senki sem hullat részvétkönyeket.

Az őszi szél haragosan rázza a fák ágait. A temető fényárban uszik s nekem mégis úgy tetszik, mintha teljes homály venne körül. Senkit, semmit nem látok, csak a két szomorú, egymás mellé illő sirt. Ugy, tetszik, mintha a két kereszt az égre igazsáért esdő két kéz volna. Az ész gondolkodik, — lázad, az ész gondolatát átérzi a szív . . . nyugtalanul van, mint a tenger

árja, úgy háborog. Már már nyílik az ajka is, hogy szavakba foglalja azt, a mit gondol az ész, érez a szív, azt a sötét gondolatot, a mely ítéletet merészel mondani a világrend fölött. De hirtelen egy jótékony sugar röpöppen alá fölülről, a mely eloszlatja a komor borulatot. Kezdet helyesen gondolkozni, tisztán látni, s a vakmerő ítélet kimondására kész ajk néma marad, — de annál többet mond az égre emelt könyves szemek.

Jónak kell lenni mindennek, mert Isten, a ki legbölcsebb, intéz mindent. Az Úr utjai kifürkészhetetlenek!

Elvonulok az emberek szemei elől s imát rebegek a két megholtért.

Kandalló mellett.

Nyaldossa a láng a kályhácska falát . . . Ott künn a madár rég' elhagyta dűlát, És már a tücsök se nem hegedül, Ösz árnya borong a vén várfalakon . . . Egy hang veri fel szívem s árva lakom: Én Istenem! Istenem! Ah egyedül!

A rét, a mező már pusztta egészen, Ott állnak a fák is temetésre készen, Fenn reszket az ágon a sárga levél, Bucsuzik a lomb is szelid zizegéssel, És inti a társát: „Sietve, ne késs el, Menjünk, mielőtt még eljőne a tél.

Nyaldossa a láng a kályhácska falát . . . B hallik a csermely az ablakon át Nagy lábdobogással mormolva siet, Sodrja a lombot, menekül, maga is, Nyomában a tél már s a fagyja hamis: Ha nem sietel, majd eláll a szived.”

gondviselése, hogy a tejjel mézzel folyó Kanaánban, melyet Árpád apánk szerzett meg nekünk, ezer évig fennmaradtunk „megfogyva bár, de törve nem.“

A magyarok istene úgy látszik még vár tőlünk valami nagy alkotást, hogy atyai gondoskodásával az államalkotó nemzetek sorába emelt, s nem látta elérkezettnek még az időt, hogy szabadszárnyra bocsásson.

Ilyen körülmények közt tépett szárnyakkal, tört reménnyel rezignált sohajokkal: lehetünk-e sovínisták?

Nem. Sehoh a kontinensen egy nemzet egy alkotmányos ország annyit nem tűr meg kebelén, mint mi.

Van itt nálunk mindenféle nemzetiség, mely mindegyik ragyogó álmat sző és saját szempontjukból itélve államot akarnak az államban. Az oláh, mely maholnap Erdélyt teljesen ellépi, a nagy Dákó-Romániáról álmódzik a Tiszáig; a tótok Felső-Magyarországot hasitanák ki a nemzet egységes testéből, a szerbek Dél-Magyarországot; a horvátok Dunántúlt; a szászok Erdélyből néhány megyét szeretnének magukénak nevezni. S minket a házigazdát ez a sok elvadult magyar gyűlölet szerényen megtérne az Alföldön.

A magyar ezért talán valaha feljajdult volna? Nyult-e valaha erőszakos rendszabályokhoz, hogy e túlzott és örült követeléseket elfojtsa? Nem. Használta-e a sovínisták fegyverét, fellépett-e szigorúan az izgatások ellen? Soha. Megtúrta, hogy a rákfene eméssze erős testét, elszenvedte a maró fájdalmat, némán hallgatta a nemzeti izgatások lármáját, s a külföldön való rágalmak terjesztését.

El vagyunk híresztelve mégis sovínistáknak. Iskolánk nagy része a nemzetiségi felekezetek kezében van, sajtójuk a legteljesebb mértékben élvezett sajtószabadság alapján büntetlenül piszkolhat minket, s ha néhány sajtópörben egy-kettőt a megérdemelt börtönbe veti az igazságszolgáltatás, ezek martyrokká válnak, egy „szent-ügy“ martyraivá, s újból folyik a harc ellenünk a külföld előtt. Miért? Mert sovínisták vagyunk.

Nevetség. Hisz csak vak nem látja be, hogy a sovínizmus látszatát is elkerüljük. Keztyüs kézzel nyulunk minden nemzetiségi ügyhöz festina lente elvét követjük, perhorreskáljuk az erőszakos magyarosítást, két kézzel szórjuk a kiváltságokat, különböző autonomiákat, s mi a hála békés politikánkért? Aljas piszkolódás és sovínizmussal való vádaskodás.

Ideje valóban, hogy farkas-szemét nézzünk minden oly irányzattal és célzattal, mely nemzetünk tekintélyének aláásását

igyekezik előmozdítani. Hassunk társadalmi uton oda, hogy a nemzetiségi izgatások és oktalan rágalmak megszűnjének. Ez pedig csakis kultúregyletekkel lehet elérni. Minden város, megye saját hatáskörében igen sokat tehet. A nagy kultúregyletek kiegészítő részeit képezhetik ezek. Három nagy kultúregyletünk van: az „E. M. K. E.“ — „F. M. K. E.“ — „D. K. E.“ — Azonban ezek vajmi csekély tökével rendelkeznek és ebből kifolyólag keveset tehetnek a magyarosítás érdekében.

Társadalmi uton kövessünk el mindent, hogy különösen az exponált vidékeken kultúregyletek létesüljenek. A kultúregyletek feladata legyen iskolákat felállítani, lapokat alapítani és azokat, ha kell, áldozatok árán is fenntartani. Ha aztán ezek áldásos működésének hatását észleljük, akkor fognak csak biztosan czélt érni.

Sovínizmussal vádolni még ezek után se szabad a magyart, mert ha magyarosít, terjeszti nyelvét: akkor ez nem sovínizmus, hanem erkölcsi kötelesség, szigorú nemzeti követelmény.

Hisz ha sovínisták volnánk, akkor nem leveleznénk kereskedőink németül, nem tőrünk meg, hogy Budapesten megjelenő német lapok Pozsony helyett Pressburg-ot, Győr helyett Raab-ot, Sopron helyett Oedenburg-ot írjanak.

Nincs és nem volt magyar sovínizmus. Külföldi agrém az egész, az intranzigens nemzetiségek meséje, mely soha alappal nem birt.

Aki szereti hazáját, az nem is fogja megengedni, hogy idegenek imádjának hazug képeket, egy hamis bálványt: a nemzet ellenes törekvést és az állam elleni oportunistákat.

Bajza József nagy lantosunk szavaival végzem cikkemet, a ki nemes szívű és nagy hazafi volt:

„Szenteld oh magyar hazádnak
Kebled szebb érzelmeit!
Romlott szív és romlott elme
Ki hazája hő szerelme
Szép tettekre nem levit.“

Törvényhatósági rendkívüli közgyűlés.

1895. október 28.

Garamveszelei Kazy János császári és kir. kamarás főispán üdvözlö a bizottság tagjait és az ülést megnyitja.

I. Detrich Péter törvényhatósági bizottsági tag interpellációjára konstatálta, hogy az interpelláció tárgyát képező utiszámla tévesen lett úgy szövegezve, a mennyiben annak címe úgy vételett fel, hogy a főjegyző költségeit a főrendihez elnököknél főispáni rendeletre teljesített tisztelgése alkalmából számította fel. De az alispán kijelenti, hogy a főjegyző

ről sugdosott a lókosparti nád. Így ment ez nap-nap után és Róza boldog volt; a lókosparti faluban meg imádták a legények. Ünnepezen a templom leányai sorában kutatta minden legénynek a szeme. Róza azonban erről nem tudott, hanem imádkozott és kérte az Istent. Felülmúlta a falu leányait, ha felvette izlésesen készített, gyolcsos fehér szoknyáit s ezekre a fekete selyemszoknyáit: a gyönyörű aranyzövésű czifra pruszlikkal; és megfűsülte bájos aranyos haját, hátra vetette a nagy, nehéz aranyfürtöket. Minderki megbámulta karsu testalkatát: ki-fellett, szép tartású fejjel, szabályosan metszett arczéllal. Szóval, a ki megnézte fehér arczburét, szép szemét, finoman összecukott piros ajkát: annak rajta maradt a szeme. Nem volt hetyke leány, mint a szép leányok szoktak lenni, hanem jóságot és szelidséget árukt el szerényen mosolygó arca. Sokan szerették és tisztelték a faluban, de ellenségei és irigyei is voltak, mint minden olyanak, a ki a többeknek kedveltje.

— Jó estét Rózi angyalom, nincs-e elfáradva?

— Nem vagyok.

S elfutotta Molnár Rózi szép fehér orcáját a pir; zavarottan mozgatta köténye szélét. Nem állt még közeli viszonyban a falu legzavdagabb legényével: Hlatkó Pistával. Most meg ez szólítja meg, mikor ő a munkából jön és kíséri a többi lányok irigységére, a kik már holnap rágalmakat fognak szórni fölére. Tudta azt is, hogy a bíró leánya Veres Eszti a gazdag Hlatkó Pistának a leendő felesége, s hogy már egyszer ki is vannak hirdetve a templomban. És kísérté őt egész a malom aljáig, a hol kézszerítással vált el tőle. A többi leányok csak a távolból merték kísérni. Sokat be-

szeltek arról, hogy az a Hlatkó Pista valamin törí a fejét, mert a bucsun is sokat tánczolt Molnár Rózával, meg hogy talán nem is szereti a gazdag Veres Istvánnak a lányát.

— Mégis ehetnél, Róza, édes lányom, hiszen alig vártalak.

— De mikor a lányok mind És könyezett Molnár Rózi szép buzavirág szeme.

— Mi bajod, édes lányom?

— Nagyon restelem, van mit felőlem beszélni. Hlatkó Pista szólított meg s velem mentem egész a malom aljáig.

— Ne törődj vele, ha szólnak, hadd, hiszen a jóra való emberek úgy se adnak sokat a léha pletykára. No meg úgy is ismernek édes lányom.

Másnap megint elment a munkába, mint rendesen. A hosszú utacska ment a nádasok között s észbe jutott az a legény. Is-tetem, hogy mit is akar az a Hlatkó Pista? Csak nem? Hiszen szegény leány, ugysem veheti el soha! No meg azután Veres Eszti? . . . Majd mosolygott, hogy hogyan is tud ő így gondolkodni? De mégis, nézzen-e rá, vagy se? Pedig megígérte, hogy többször is elfogja még kísérni

Mikor kiérkezett már a lányok nagyobb része ott volt. Vigan folyt a dal, de mikor Róza közejük lépett: egyszerre elcsendesetek s meglehetősen hosszú darabig egymásra nevetgéltek, anélkül, hogy szót váltottak volna. Majd néhány lány felvetette a szót: „hát biz az a Hlatkó Pista gazdag legény, no meg az tán józan ember is!“ És tovább folyt a munka. Róza minden virágot — a melyet talált — csokorba kötött; minden-napi szokása volt a vad virágokat összeszedni, hogy otthon gyönyörködhessen bennük.

(Folyt. köv.)

mint Simonyi Béla tisztii főügyész, mivel a zsitvavasut érdekében hozzájárulásokat gyűjtött, mint Zongor János árvaszéki elnökével a zsitvavölgyi vasut terület kártánitása ügyében a vonalat beutazta. — Azt hogy utazásai az utalapot tekintélyes összeggel megterhelte, terhére róni nem lehet, mert mennél több kiküldetésben részesült, annál többet kellett pótolnia sajátjától, mert köztudomású, hogy Budapesten egy vármegyei kiküldöttnök 4 frt napidíjjal megélteni nem lehet, ezt Vincze Gyula bizottsági tag legjobban tudhatja, ki mint helyettes tisztii főügyész Bécsbe történt kiküldetésé alkalmával 7 frt napidíjjal számított fel s a közgyűlés azt megállapította.

A második kérdésre előadja, hogy ő a múlt évben főispán felhívására és az alispán hozzájárulásával az összes járási és városi hivatalokat megvizsgálta és ily czímen napidíjját és utiköltségeit felszámította.

A harmadik kérdésre beismeri, hogy nagymérvű hivatalos elfoglaltsága miatt az erdei kihágási ügyek egy része hat hóna, on-tul maradt hivatalában elintézetlen. Ő ezen ügyeket határozati javaslatokkal előkészítve azon alapon, mert az erdő törvény az erdei kihágási ügyekben az elévülést határidőt két évben állapítja meg, az erdei kihágási ügyek II. od. fokú bírósága elé terjesztette. Ezen bíróság a kir. ügyész indítványára a bemutatott kihágási ügyeket elévülteknak mondotta ki, a kihág. btk. azon rendelkezése alapján, mely szerint a kihágások hat hó alatt elévülnek.

Több bizottsági tag hozzájárulása után a közgyűlés nagy szótöbbséggel az alispánnak és főjegyzőnek az interpellációra adott válaszát tudomásul vette.

A főispán az alispán és főjegyző nevében is Róza Józsefnek bizalmi nyilatkozatát köszönettel tudomásul veszi. 3 bár indítványozó ur 22 tag aláírásával névszerinti szavazást kér, azt sem rendeli el, mert magában az indítványban nyilatkozó bizalmából egy a saját, mint az alispán és főjegyző működésének helyességére megnyugvást lát és talál.

Mielőtt a közgyűlést berekeszti, kijelenti, hogy bár mely szerény tanácssterem, és bár mily kicsiny a vármegye, közönsége büszke lehet, mert történetének lapjai arany lapok és azokra felirva van, hogy e vármegyében mindig csak elveket folyt a küzdelem, kéri a közgyűlést, hogy jövőben is a vármegye multjához hű maradjon. — r. t.

Külömfélék.

— **Halottak napja** A keresztény világnak egyik legmagasztosabb ünnepét ülte meg tegnapelőtt városunk keresztény lakossága. A halottak ünnepe volt az. Azok a halottaké, a kik egykor átvélvén ezt a földi életet, mely tele van rózsával és tövissel, örömmel és fájdalommal, ma már ott dihennek a temető porában. A halottak országá, a csendes temető már egy héttel azelőtt megelénkült. Gondos, szerető kezük igazgatták meg a sírhalmokat, koszorúval, virággal feldisítve az egykor anyira szeretett halottak örökös lakását. Hiszen kinek nem volna egy-egy kedves halottja? Kinek szíve nem rezzen meg, midőn a temető kapuján belép? Vessünk egy pillantást szívkünkbe, megfájdul a lelkünk a gondolatra, hogy ők már nem a mieink, csak a sír jelzi egykori létük nyomát, a melyet mi szeretettel iparkodunk megőrizni. Oh drága nyomok! Könnyel áztatott rideg sírhalmok! A mily komorak vagytok ti egyébként, ép oly magasztos és fennkölt érzelmeket kelteztetek bennünk, midőn az ezernyi gyertya kigyul a késő temetői éjszakában. Szülő, fiu, testvér és jó barát az idén is lerótta a kegyelet adóját. A halottak esteje valóban borzalmasan fenséges. Temetőnkben a régi buntoktól kezdve a frissen ástott sírokig mir ten siron lobogtak a gyertyák. Igen szépen fel volt diszítve a honvédek emlékköve is, kik 49-ben a hazáért vérezték el. Az emlék oszlopot a nyáron a szabó ipartestület re-váltotta. A tanítóképző intézet ifjúsága régi szokás szerint az idén is kijött a szoborhoz, hol hazafias dalokat énekeltek s lelkes beszédben ünnepelték a hősök emlékét. A többi síroknál a rokonság, barátok áldoztak néhány perczet szereteti halottaiknak vigasztalást merítve, hogy közös sorsunk a temető, a melyet ideiglenes lakóhelyül vélt a keresztény hit, mert feltámadunk.

— **Léván a bizottsági tagok** választását megelőzőleg Leidenfrost Tódor bizottsági tag mintegy 40 választó polgárt hívott egybe, hogy közös megállapodás folytán a választást előkészítsék. Ezen értekezleten egyesek ajánlatából a következő nevek merültek fel: Konkolyi Sándor, Pogány Virgil, Szabó Lajos, Jaross Ferenc, Merkáder Alajos, dr. Frommer Ignác, Karafiáth Márius, Rác János. — Részint mivel csak 4 tagsági hely volt betöltendő, részint mivel az egységes eljárás biztosít kellő sikert: azt határozta az értekezlet, hogy titkos szavazás útján állapítja meg a 4 jelöltet és a jelenlevők kisebbsége aláveti magát a többség akaratának. Ezen eljárás folytán Konkoly Sándor, Pogány Virgil, dr. Frommer Ignác és Szabó Lajos jelöltek; kiknek megválasztását akként vélté biztosíthatni az értekezlet, hogy jelöltjeinek elfogadására egyenként szólítja fel a választó polgárokat;

„A mennyit éléltél, csak az a tied,
Ha egyszer utolsó dobant a szíved,
S sápadt ajakadnak a kelyhe hideg,
Ha a rideg éjben a hant takar ott:
Nem tudhat ölelni már gyöngé karod,
Mert akkor a szív már csak holt-ideg.

Nyaldossa a láng a kályhácska falát . . .
Benn hallgatom én a szél őszi dalát,
És nézek a tűzbe, merengek a harczon —
Hogy elfogy az élet, pár év az egész,
Hogy serdül az ember, meghal, mire kész . . .
Megrendül a lelkem, s elsáppad az arcom.

Tegnap született csak a lomb, a virág,
Ma porba hever mind és pusztá az ág,
Haldoklik az ős is, s a tél küszöbön . . .
Ma gyermek az ember, örvend a lepének,
Holnap temetőbe kíséri az ének,
Mert vége az ősnek s a tél deré jön.

Nyaldossa a láng a kályhácska falát . . .
Te ócska tűzhely, te, hadd gyujtok alá!
Bus lelkem egészen a lángba vgyűl:
Borongnak az árnyak a házfalakon . . .
Merengek a harczon s halkán susogom,
Mily jó, a ki nincs egyedül, egyedül.

K. J.

Molnár Rózi.

Molnár Rózi szép-égét nagyon irigyelték a falu leányai, a legények meg elsőnek tartották, habár szegény is volt. Két kezével kezével kereste a kenyerét és dolgozott nap-nap után: mint a gép; napkeléskor kezdte s napnyugváskor végezte a nehéz munkát. Hiába, sokat kívántak a szegény leányoktól az urasági munkában és csekély volt a bér.

De Rózi örömmel dolgozott és versenyt dalolt a többi leányokkal, hogy csak úgy hanzott az erdő alja. Dallal kezdték a munkát és dallal tértek haza. Ha az árnyékban étektek: dalolt a madár, szerelem-

6 felhívás alapján 560 választó polgár közül 387 elfogadta a jelölést, sőt teljes készséggel irta alá a következő szerény felhívást: „Polgártársak! folyó hó 29-én kedden délelőtt 9 órakor a városbázán veszi kezdetét a vármegyei bizottsági tagok választása. Alulírtak városunk érdekeinek szem előtt tartása mellett komoly megfontolás után abban állapodtunk meg, hogy bizottsági tagokul 1. Konkoly Sándor, 2. dr. Frommer Ignác, 3. Pogány Virgil, 4. Szabó Lajos urakat ajánljuk. — Polgártársainkhoz azon kérelemmel fordulunk, hogy megyénk és városunk érdekében polgári jogaikat gyakorolva, minket jelöltjeink megválasztásában támogatni szíveskedjenek. — Kelt Léván 1895. okt. 23. (Ezek után betűrendben következnek 387 választó polgár névsora.) — E felhívásra a város közönségének általános felháborodása mellett h. hó 27-én a következő szövegű falragaszt olvastuk: — „Választó polgárok! A megyebizottsági tagok választása eddig nem tapasztalt mozgalmat idézett elő. Tömerdek névvel ellátott falragasz hirdeti a választandók névsorát, kik közül számosan irták alá nevüket az erkölcsi és anyagi kényszer hatása alatt. Választó polgárok! Az erkölcsi és anyagi kényszer hatása alatt adott aláírás erkölcsileg nem kötelez, erre tanít az erkölcs-tan, a józan ész; ezért rendel a törvény titkos szavazást, hogy a választók nem kényszer, hanem meggyőződés szerint gyakorolhassák választói jogukat. Azért választó polgárok! bátran töröljétek ki a szavazó-lapokról azok neveit, kikre szavazni szent meggyőződés tilt. Választó polgárok! tekintsétek meg a falragaszokon jelzett négy nevet, van-e azok között képviselve az iparos és gazda-közönség, pedig e közönség oly számottevő városunkban, hogy méltán számíthat legalább egy helyre, hogy képviselve legyen a megye gyűlésein is. Tehát a szabad meggyőződés és a polgári elem képviseltetése is, ez legyen a jelszó a választásnál. Több választó polgár.“ — E plakát nem eredhet lévai polgároktól. — Az adott szót, a becsület fogalmát nálunk ugy egy es választó polgárok, mint bármely néven nevezendő párt hitük, meggyőződésünk szerint többre becsüli, mintsem azt pellengérré állítsa; nem élhet közöttünk oly irástudó ember, ki mint a város polgára, annak há fia, e tant hirdetni merészelné. És ha volna olyan párt, mely azt hirdeté, hogy „az adott szó, aláírás nem kötelez, hogy a szószegés megengedett, sőt dicsérendő dolog,“ mely párt nyíltan hitegésre, becstelenségre elkövetésére csábítana: az kimondotta maga felett a halálos ítéletet, elzárta jogosultságának lehetőségét véglegesen. Mert a lévai polgárság hál Istennek áll az erkölcsi érzületnek és értelemnek azon fokán, hogy nem halgatva a hangzatos „szent meggyőződés“ hirdető hamis jelszavakra, hanem felháborodva utálattal fordul el ily arcátlan felhívástól, mely lidérczfényként az erkölcselenség posványába csalogat és cselekszik, bármely „anyagi és erkölcsi kényszer“ dacára józan ítélete a lapján függetlenül szavaz, mint ez uttal is, igaz és becsületes meggyőződése szerint.

— **Megebizottsági tagok választása.** Rég nem tapasztalt érdeklődéssel folyt le városunkban folyó hó 29-én a megyei törvényhatósági bizottsági tagok megválasztása. Lakner László a szavazatszedő bizottság elnöke reggel 8 órakor megnyitván a szavazást az szakadatlanul tartott délután 4 óráig. Csoportosan jöttek a választók az urnához. Két párt-áryalat vette fel a küzdelmet, noha legfeljebb személyi tekintetéről lehetett szó. Összesen 364 szavazat adott be, mely a polgárság jelöltjei számára biztosította a diadalt, a mely különben előre látható volt. Igy törvényhatósági bizottsági tagokká megválasztottak: Pogány Virgil kir. járásbíró 348, Szabó Lajos tanítóképző intézeti igazgató 305, Konkoly Sándor országgyűlési képviselő 291 és dr. Frommer Ignác t. főorvos 288 szavazattal. Az elnök által kihirdetett eredményt a jelenlevő választó polgárok lelkes éljenzessel fogadták.

— **A lévai járás** községekben az október hó 29-én megejtett választások alkalmával megyebizottsági tagokul a következők lettek megválasztva: Garam-Szöllősen: Sármar János plébános, Hlaványi József, Vámos-Ladányban: Dr. Karafiát Mária, Pólya László és Patay László, Zelizen: Konkoly Sándor, Szedlacek János, Szabó András és Chudoba urad. tisztviselő, Ujbarson: Varannay Lajos, Both József és Szűcs András, Nagy-Sallóban: Harsa István, Balogh János és Pósa Béla, Nagy-Kálnán: Schwarz Ferenc, Lócsay Imre és Salga András.

— **Gyászhir.** Kabina József lévai köztisztvisletben álló polgártársunkat súlyos csapás érte, a mennyiben szeretett neje szül. Mercader Berta urnő folyó hó 1-én életének 50-ik évében szívzélhűdés következtében hirtelen elhunyt. A váratlan vesztésében hirtelen elhunyt. A váratlan vesztésében sok elölkelő családot borított gyászba, kikkel rokonságban volt. A boldogult temetése ma délután 4 órakor leend. Elhunytáról a következő gyászjelentést tettük: Kabina József mély fájdalommal jelenti a maga, valamint gyermekei: Modesta, férjezett Padstüber Antalné, — Ervin, Kamilla, férjezett Koczab Frigyesné, Oszkár és Vilmos; jezzet Koczab Frigyesné, Oszkár és Vilmos; — vejei: Padstüber Antal és Koczab Frigyes; unokái: Padstüber Ada, Koczab Hilda,

Frigyes és Laczi, ugyszintén az összes rokonság nevében szeretett nejenek, a legjobb anyja, napa, illetve nagyanyának: Kabina Józsefné szül. Mercader Berta asszonynak, folyó hó 1-én esti 9 órakor életének 50-ik, boldog házasságának 32-ik évében, szívzélhűdés következtében történt gyászos elhunytát. A boldogult hült tetemei f. hó 3-án d. u. 4 órakor fognak a lévai róm. kath. sírkertbe örök nyugalomra helyeztetni. Az engesztelő szentmise-áldozat pedig november 4-én reggel 8 órakor fog a Mindenhatóknak bemutattni. Léván, 1895. november hó 2-án. Áldás és béke hamvaira!

— **Elöléptetés.** Pólya Károly honvédszázados, a nyitrai 14. sz. honvédszázados, ki Léván léte alkalmával társadalmunk egyik közkezdveltségű tagja volt, örnagygyá lett előléptetve.

— **Helyreigazítás.** Mult számunkban a lévai tanítóképző tanári kara által rendezett tánczestély felülírtól szóló kimutatásunkat azzal egészítjük ki, hogy Levatic László 5 frt és Dröchler János 2 frt felülírtéssel járult az estély jövedelméhez.

— **Öngyilkosság.** Palotai Géza, lévai kir. adóhivatali tiszt folyó hó 1-én virradóra 1 és 2 óra között a Deák-Ferenc utczán föbe lötte magát s azonnal meghalt. A szerény modoru, mondhatni mindenütt kedvelt ember tragikus halála általános megdöbbenést keltett városunkban. Tettének indokát haszalan keressük, mert őt mindenki kifogástalan, jellemes fiatal embernek ismerte. Temetése tegnap délután 4 órakor ment végbe tisztviselő társai is nagyszámú barátai részvétele mellett. Gyászoló édes anyja, kinek egyetlen fia volt a következő gyászjelentést bucsátotta ki: Özv. Palotainé, Szeesányi Vilma, a maga és az összes rokonság nevében fájdalommal jelenti egyetlen fiának s a felejtethen rokonnak Palotai Géza m. kir. adóhivatali tiszt, folyó hó 1-én életének 21-ik évében váratlanul történt elhunytát. A boldogult hült tetemei f. hó 2-án d. u. 4 órakor fognak a lévai róm. kath. temetőbe örök nyugalomra helyeztetni. Az engesztelő szentmise-áldozat f. hó 4-én reggeli órakor fog az Urnak bemutattni. Léván, 1895. november 1. Béke hamvaira!

— **Kinevezés.** A m. kir. igazságügy-miniszter Peták Mihály aranyos-maróthi ügyvédi irnokot a nagytapolcsányi kir. járásbírószághoz irnokká nevezte ki.

— **Bortermelési statisztika.** Egész Európában 9.189,561 hektárnyi föld van szőlővel beültetve, tehát körülbelül oly nagy terület mint Bajorország és Szászország együttvéve. Európán kívül 392,000 hektárról van tudomásunk. A legnagyobb bortermelőország Olaszország 3.430,000 hektárral, azután jönnek Franciaország 1.837,000 és Spanyolország 1.605,000 hektárral. Németországnak csak 120,000 hektár szőlője van, Ausztria-Magyarországnak 655,000, Schweiznak 34,000 hektár. A német szőlőkől 31,000 hektár van Elsassban és Lotharingiában, 22,000, Bajorországban, 19,000 Badenben, 18,000 Württembergben, 17,000 Poroszországban és 12,000 Hessenben. Bode szerint Németországban 339,000 szőlőtermelő van. Az európai átlagos bortermelés 117.331,000 hektoliter, míg Európán kívül 4.886,000 litert termelnek. Az első helyen állanak Olaszország, Spanyolország és Franciaország 31—27 millióval. Azután jön Ausztria-Magyarország 9.841,000, Németország 2.300,000 és Schweiz 992,000 hektoliterrel.

— **Zsidó négek.** Jeruzsálem elpusztulása után több zsidó család menekült a Saharába, nélkülözések azonban oly nagy vala, hogy az asszonyok és gyermekek utközben összeroskadtak, jobb létre szenderültek, a férfiak közül pedig azokat, kik megtörve bár, de még életben maradtak, az arra vetődött négek magukhoz vették, velük barátságot kötöttek, jól bántak a hontalanokkal, hisz előtük sem volt ismeretlen az üldöztetés, a sorscsapások sokfélesége. Egymás között házasságot kötöttek és a gyermekek fokozatosan vették fel a fekete színt, míg később alig lehetett őket megkülönböztetni a benszülöttektől. Csakis arcvonásaik voltak zsidók és általában véve izrael vallását követték. Egy orosz zsidó Meadahól tudosítja az Egyesült-Államokban megjelenő „Amerikan Hebrew“ című lapot, hogy Sahara oázisaiban, hol megpihen a vándor, többek között Batha, Bis Wrabi, Fagratban nagyobb számú zsidó családotra bukkant. Ezen helyiségek mindegyikében vagy száz zsidócsalád lakozik, több helyiségben sokkal többen, egy helységben plnehatszáz család is van, kiknek számos zsinagógájuk és száznál több törvénytekeresük van, a melyek pergametre irvak és ősrégiiek, van, a ki egy utazó Timbukumban. Egy zsidó, a ki egy utazó Timbukumban elkísért, Berberország határán sok zsidó néger családot talált. Ezek közül csaknem minden egyes családnál van egy pergamentekercs, melyre Mózes öt könyve van írva. Imáik szintén pergament lapokra írva, jobbadán szoltárokból, ezen illetett mondatokból állanak. Talmudjuk bár nincs, de azért a talmudi szabványok nagyobb részét megtartják, itt-ott a szomszédos mohamedánok és pogányok szokásaival vegyítve. Az arab törzsfők, kiknek fenhatósága alatt állanak, teljes vallászabadságot biztosítanak nekik és azért zsinagógáik és rabbijaik is vannak.

— **Rövid hírek.** — **Krachen a bőrzén.** A bécsi és budapesti tőzsdéken a magas árfolyamra emelkedett értékpapirokban a héten hirtelen oly nagy esés állott be, hogy

a külföldi tőzsdék tömeges eladásokat eszközöltek. A nagy közönség ezuttal kisebb mértékben volt érdekelve, hanem egy pár börziáner alaposan tönkre jutott. — **Méregkeverő szövetkezet** nyomára jutott a rendőrség Hódmezővásárhelyen. A banda tagjai kivétel nélkül asszonyok és lányok, kik férjeiket, testvéreiket, sőt szüleiket is megmérgezték, hogy a több helyen biztosított temetkezési díjak felvehessék. A banda valamennyi tagja már a hűvösön ül.

APRÓSA GOK.
— Kovacező Zuhany. —

Hazafi Vejay Jánosnak egy kiadatlan költeménye találon festi az időjárást:

Hullanak a falevelek,
Potyognak a fűzfaversek,
Itt van már a zuzmára,
Meggóllalt az epika.
Ki poéta, mind meglódul
A sok rigmus csak ugy tódul
Levélhullás, választás,
Választástól megrovás —
És kaland jó materia
Annak, aki Muzsák fia.
Ki nem versel nem is ember
Irtam én ezt keservemben.

Közönség köréből.
Egy kép a 29-iki választások köréből.
„A czél szentesíti az eszközt.“

Köztudomásu dolog, hogy az imént életbe léptetett új egyházi törvényekkel katolikus klerusuk egy része még mindig nem tud megbarátkozni s nem képes belenyugodni a törvényileg szentesített új rendbe. Ez elvégre még némileg menthető lenne, ha ezen idegenkedésben egy némelyek a józan ész utmutatását teljesen szem elől nem tévesztenék és olyan cselekedetekre nem ragadtatnák magukat, melyek a mellett, hogy a tételes törvények elleni izgatás tény álladékat megállapítják, még a társadalmi osztályok közötti békés egyetértést is veszélyei fenyegetik.

Majdnem hihetetlen, hogy a társadalom ép azon osztálya, — a kath. klerus, — mely régebb időkben a műveltség, a felvilágosodás terjesztője; a felebaráti szeretet és a türelmesség oktatója és mintaképe volt; jelenleg oly tagokkal is bir, igaz, hogy csak a legalsóbb rétegeiben, — a kik a felebaráti szeretetet a keresztényi túrlmességet és a törvények tiszteletének erényét nem ismerik; s a kiknek minden tettük lépten-nyomon arról gyöz meg bennünket, hogy csak a „czél szentesíti az eszközt“ elvének hívei és legkisebb érdekek érintéseért képesek még a társadalmi rendet is felforgatni.

Ezen sulyos vád igazolást igényel s mi nem térünk ki előle; azonban ezen lapok terjedelmével számot vetve, ezuttal csak mint egy mutatóul, bevezetésül, egy esetet hozunk elő.

Nyílt titok az ugynevezett néppárt szervezkedése, melynek a róm. kath. papok ex offo tagjai s mint ilyenek falvaikban szervezik a néppártot, kiki saját módja szerint. Ez ellen, ha ez a népképviselési alkotmányunk korlátai között történik, mi kifogásunk sem lehetne. Csak, hogy nem így történik, legalább azok a jó urak, kik a verebélyi választó kerület néppártját szervezik, máskép munkálkodnak. Lássuk csak ezek működését közelebbről.

Körülbelül 1/3 évvel ezelőtt verebély tótajku férfi lakosságát az iskolába becsodítotték ugynevezett „munkás szövetkezet“ létesítése tekintetéből és ezen alkalommal a kántortanító az egyház-fenyegető veszélyekről tartott előadást és szívós ellenállásra stb. buzdította a híveket. Ezen gyűlekezés számtalanszor ismétlődött s a mikor a buzgó hívek ily módon az idejüket már megunták pazarolni; a néppárt apostolai elkezdtek házalni. De mindez elég csöndben folyt egész a megyebizottsági tagok választási idejének bekövetkeztéig.

Ezen választási idő beálltával a néppárt itteni feje riadózt fuvatott. A megválasztandó kér megyebizottsági tagságra jelölteket keresett; de bizony fáradságának nem volt valami fényes eredménye, mert csak egy alkalmas jelöltet tudott fogni; szomszédalubeli plébánosban. A második jelölt minden utánjárás dacára sem akadt, ugy hogy végül egy helybeli tótajku paraszttal volt kénytelen megelégedni.

Erre megindult a korteskedés. Főkortesként a külvilág előtt, a két jelöltön kívül, a verebélyi káplány, a kántortanító és két rokkant kocsis szerepelt. Napról-napra voltak éjjeli összejövetelek nagyobbbrést a verebélyi káplány jelenlétében. Ezen összejövetelek alkalmával a jeles kortesek a parasztságot az intelligencia ellen lázították, a mit ezek komolyan véve, a szó szoros értelmében, az intelligencia ellen nyíltan kikelték. Ily viszonyok közt f. hó 29-én belementünk a szavazásba, melyet a néppárt itteni feje vezetett. Nem is lehet csodálkozni, hogy ezen választáson, az elnök legnagyobb öröme a néppárt fentjelzett 2 jelölje győzött járásunk két legérdemesebb szabadelvű jelöltjével szemben.

A győzelem biztosítva volt az elnök biztos elnözésével; no és erre volt is szükség. Mert annyi erőszakoskodást, tolakodást, szavazati jegy kicserélést és tul szemes nyil-

vános korteskedést, még egy második nyírtai választásról sem lehetne feltételezni, mint a meiyit a néppárt jelöltjei és kortesei ezen választásnál elkövettek. — Hogy csak egyet említsünk meg, a verebélyi káplányt egy bizalmi tag szavazólap csempészetnél érvén, csendőrség segítségéhez folyamodott. A város végein néppárti fogmegek voltak felállítva, kik a választókat lefogták és szavazólapjaikat kicserélték.

De biztosítva volt a győzelem a paraszt kijelölése által is, mert ezzel a földmives osztálylyal elhitették egyrészt azt, hogy ők a néppel tartanak; s másrészt azt, hogy most az intelligencia ellen küzdenek.

Ezek a jámbor lelkű parasztok csak, majd ezután fogják megtudni, hogy ők a néppárt kezében vak eszközök voltak és hogy azoknak a jó uraknak a földmives nép érdeke vajmi kevésbé fekszik lelkükön.

Hogy ilyen vezetést és választás tisztességes eredményt nem szülhet, magától értetődik. És ez itt is igaznak bizonyult. Itt is fejtől rohadt el a hal. — Megválasztott egy plébános a néppártból és egy tót földmives, a ki nem csak hogy nem bírja a magyar nyelvet, sőt ellenkezőleg némelyek állítása szerint bizonyos panszavisztikus szinpatiók miatt nem tekiüthető magyar barátnak.

S ha végül kimondjuk, hogy ezen eredményt a néppárt csak ugy érthette el, hogy hetek óta azzal ámitotta a hitbuzgó választókat, hogy ha az ő jelöltjeik megválasztanak, az új egyházi törvények meglesznek semmisítve s legeslegvégül ha még azt nyilvánosságra hozzuk, hogy ezen választás oly páratlan pedanteriával vezetett, hogy az urnában csak 8 szavazatlappal több találtott, mint a hány szavazó beadta szavazatát: a néppárt ezen győzelmét, eltekintve ezen választás esetleges megsemmisítésétől, nem irigyljük.

Igy működnek a néppárt pap-tagjai minálunk, ily boldogítják a népet, felhasználván annak hiszékenységét saját czéljaikra, hja! mert „a czél szentesíti az eszközt.“

V—y.

Foulard-selyemet 60 krtól 3 frt 35 krig méterenkint — japáni, chinai, s a t. a legújabb mintázzattal és színekben, u. m. fekete, fehér és színes **Henneberg selyemet** 35 krtól 14 frt 65 kr. méterenkint sima, csikos, kockázott mintázottakat damasztot s. a. t. mint egy 240 különböző minőségben és 2000 szim és mintázzattal s. a. t. **postabér és vámentesen a házhöz szállítva és mintákat küld postafordultával: Henneberg G. (cs. k. udvariszállító) selyemgyára Zürichben** Svájcba czimzett levelekre 10 kros, és levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztnek.

Irodalom és művészet.
— **Az Athenaeum Képes Irodalomtörténetéből** megjelent a 35 ik füzet, mely már a forradalom utáni irodalmunk történetével foglalkozik. Az első czikk, melyet „A magyar lira a forradalom után czim“, alatt Széchy Károly kolozsvári egyetemi tanár irt, egész nagy tanulmánynyá bővül; az 50-es évek Petöfi-utánzó lírai költőin kívül részletesebben szól Lisznai, Szelestey, Tóth Kálmán s másokról; külön fejezeteket szentel aztán Gyulai Pál, Szász Károly, Lávay József és Vajda János írói munkásságának. A második czikket: Jókai Mór és a regény, a vállalat ragyogó tollu főszerkesztője, Beöthy Zsolt irta, de e füzet még csak az elbeszélő stíl nagymesterének élete- s költői működésére terjed ki. — A gazdag tartalomhoz teljesen méltók az illusztrációk. A szövegben: Lisznai, Tóth Kálmán, Gyulai ifju s két öregebbkori, Szász Károlynak szüetűn két, Lévaynak, Vajdának egy-egy, Jókainak ismét két arczképén kívül egy czimlap, három kézirati hasonmás, Gyulainak jubiláris emléktárgyai s Jókai gyermekkori lakóháza; külön mellékletek pedig: Arany János utolsó arczképe (saját verses jellemzésével) s a Tetemre hívás első fogalmazásu kézirata vannak a fűzethez adva. — A vállalatból már csak két füzet van hátra s a 37-ik megjelenése után két díszes kötetben lesz kapható a nagy munka, melynek teljes méltánylatával, a nagy közönségnek pedig nálunk szokatlan pártolássalval találkoztak. A három ives füzet ára 40 kr., a két kötethez való bekötési tábla á 1 frt 40 kr., 2 frt 80 kr.

Lévai piszci árak.
Rovatszűz: Könyv. János városkapitány
Buza: m. mázánként 6 frt 20 kr., 6 frt. 40 Két szoros 5 frt 30 kr., 5 frt 50 kr. — Roza 5 frt 50 kr., 5 frt 60 kr. Arpa 6 frt — kr. 6 frt 80 kr. — Kukoricza 4 frt — kr 4 frt 50 kr. Bab 8 frt — kr. 8 frt. 20 kr. Zab 5 frt 20 kr 5 frt 50 kr. Lencse 7 frt — kr. 7 frt 50 kr Köles 4 frt — kr. 4 frt 50 kr.

Elsőrendű

Porosz kőszén és pirszén

a vasuti állomáson kapható. Megrendeléseket elfogad

Braun József és fia.

Hirdetmény.

A magyar osztálysorsjáték második osztályának húzása decz. 6-án kezdődik és decz. 14-ig tart. Az első osztályban ki nem húzott osztály-sorsjegyek ezen húzáshoz szükséges megújítása, minden további jogok elvesztésének terhe mellett, november 26-ig eszközöndő és pedig kizárólag a sorsjegyeket fizető elárutóknál.

Teljes sorsjegyek, melyek az első osztályban nem nyertek, a második húzásban részt vesznek a nélkül, hogy ezek megújításának szükrege fenntörögna.

Vétel-sorsjegyek — a míg a készlet tart — és pedig: egy egész sorsjegy 80 koronáért, egy tized sorsjegy 8 koronáért és egy huszad sorsjegy 4 koronáért az árutóknál kaphatók, a kik egyszerűen mindenemű felvilágosítással szolgálnak. Megrendelésekkel kérjük ezekhez (nem hozzánk) fordulni.

Budapest, 1895. november 1-én.

Magyar Osztálysorsjáték Igzgatósága.

Egy millió

1.000.000 korona nyerhető a legszerencsésebb esetben

Nyeremények

1 jutalom	á 600000 korona	=	600000	korona
1 nyeremény	á 100000	=	100000	"
1 "	á 200000	=	20000	"
1 "	á 100000	=	100000	"
1 "	á 50000	=	50000	"
2 "	á 20000	=	40000	"
2 "	á 10000	=	30000	"
4 "	á 10000	=	40000	"
10 "	á 8000	=	80000	"
27 "	á 6000	=	160000	"
100 "	á 2000	=	200000	"
200 "	á 1000	=	200000	"
1150 "	á 200	=	230000	"
20000 "	á 100	=	2000000	"
21499	nyeremény	=	4,332,000	korona

államilag jóváhagyott
Magyar osztálysorsjátékon
melynek nagy nyereményhúzása
1895. december 6-14-ig ejtelt meg.

Vétel-sorsjegyek:

1 egész 40 frt 1 tized 4 frt
1 fél 20 frt 1 huszad 2 frt
(Portó fejében 5 kr. ajánlott levélért 15 kr. és nyereményjegyekért 10 kr. fizetendő.)

Ajánlja és szétküldi postautalvány ellenében, vagy utánvétellel is.

Heintze Károly
főelarusító

Budapest,
Szervitater 3. szám.
Sürgönyezim: Lottoheintze Budapest.

Hogy a tisztelt közönség különböző száma több sorsjegy biztosában nagyobb nyereménykilátásokhoz jusson, — öt, vagy ennél több sorsjegy bevásárlásánál a sorsjegyeket egymástól teljesen eltérő számokat állítok össze tetszés szerinti egész, fél, tized és huszad sorsjegyekből — a fenti árakona.

Nagyérdemű közönség!

Több oldalról történt felszólításnak engedve, elhatároztam magam, hogy helyben

állandó fogműtermet

létesítek s ez okból az „Oroszlán“ vendéglőben volt ideiglenes műtermemet

Takarék- és Hitelintézet épületének

emeletén levő állandó lakásomba helyzettem át.

Bécsben és a külföldön hirnevs, fogmű termekben mint első assistens sok év alatt szerzett tapasztalataim alapján képes vagyok e szakmába vágó minden követelménynek megfelelni.

Midőn irányomban ez ideig tanusított bizalmat megköszönöm, kérem, hogy ezt részemre továbbra is fenntartani s szolgálataimat előforduló esetben igénybe venni méltóztassanak.

Léván, 1895. nov 2-án.

Kiváló tis.telettel
Schneid Richard,
fogspecialista.

JÓSZERSZÁM FEL MUNKA!
Gazdasági gépek, géprészletek, tömlők, vízmentes ponyvak, mérlegek és gépszijak, szerszám, vas- és aczélfőráktár. Portland cement és Hydraulikus mész stb.
Kapható KERN TESTVÉREKNÉL Léván.

A kőbányai

királysörfőző részvénytársaság

tisztelettel értesíti a n.é. közönséget, hogy sör gyártmányainak elárutását megkezdte és azokat:

Ászok, Király, Márcziusi, Korona és Bajorsör elnevezéssel hordókban és palaczkokban hozza forgalomba.

Kivánatra árjegyzék ingyen és bérmentve.

Van

utánzott „TOKAJI COGNAC.“ Ezek ugyan nagyon olcsók, de ép oly roszak és még a legkisebb összeget sem érik meg. Eme értéktelen utánzatok könnyen felismerhetők, mert

1) nem az egyedüli és csakis Tokajban létező **ELSŐ TOKAJI COGNACGYÁRBÓL** származnak

2) ezen TOKAJ VÁROS CZIMERÉVEL nincsenek ellátva:

Valódi csakis

TOKAJI COGNAC
TOKAJ VÁROS CZIMERÉVEL
AZ ELSŐ TOKAJI COGNACGYÁRBÓL, TOKAJBAN

a mely 1893/94. évben, mint hiteles közjegyzői okirat bizonyítja 725.130 liter bort használt fel.

A fenti eredeti Tokaji Cognac kapható Léván:

Czirok János, Engel József Kern Testvérek uraknál és a **gyógyszertárakban.**

Nagy választék alkalmi ajándék!
Nak való tárgyakból: chinaezüs árukból gyári raktár!
Legjobb gyártmányulátszerárak

Klein Sándor
óras- és ékszerész
LÉVÁN.

Törtött arany és ezüstöt legmagasabb árban váltok be. Vidéki megrendelések gyorsan és lelkiismeretesen teljesítenek.

Ajánlja dús raktárát mindenemű óra, arany- és ezüst ékszer-árukból és pedig gondosan szabályozott órák 2 évi jótállás mellett.

Arany férfi remontoir óra	30. —	frttól feljebb
Arany női remontoir óra	14. —	" "
Ezüst remontoir óra kettős fedéllel	8. —	" "
Ezüst remontoir óra egy fedéllel	7. —	" "
Nikl remontoir óra egy fedéllel	4.80	" "
Ingaórák farag. diófatokban egy felhuzással 14 napig járóművel	10	" "
Arany gyűrű (14 karat)	2.50	" "
Arany karperecz (14 karat)	9. —	" "
Arany függő (14 karat)	1.50	" "
Arany kereszt (14 karat)	2.50	" "

Mi a „MENTOR“?

A „MENTOR“ ellátási vállalat az, mely az ezredéves orsz kiállításí igazgatóság pártfogása alatt a kiállítást látogató vidékiek részére tulajdonosának a kiállítás egész tartama alatt bármikor jöjjön is — kényelmes tiszta lakás, étlap szerinti ellátás (minden nagyobb vendéglőben, a kiállítás területén is), közlekedés a fővárosban, szórakoztatás és egyéb kedvezmény biztosítottak. Az ellátási könyvecské ára:

4 napra 26 frt, 7 napra 42 frt és további napi pótjegy á 6 frt 50 kr. Beszereshető 10 havi 2 frt 60, vagy 4 frt 20 kros részletekben f évi október közepéig az első részlet azonnali beküldése, vagy felütése mellett a vállalat 8 szes vidéki képviselőinél és a kereskedelmi és iparkamaráknál. Bővebb felvilágosítással szolgálnak:

A „Budapest-Erzsébetvárosi Bank“

Kerepesi ut 22. és Dohány utca 19. sz.
Dr. Morzsányi Károly, országgyűlési képviselő, mint t. elnök.
Ehrlich G Gusztáv, főv. biz. tag. gyáros, mint elnök.
A „MENTOR“ ellátási vállalat, Kerepesi-ut 22. és Dohány-utca 19. sz.
Rózsa Lajos, igazgató, Takács Sigmund, az „Első magy ált. bizt. társ.“ központi főfelügyelője, Stadler Károly, főv. biz. tag ház- és szálloda-tulajdonos.
Lévai képviselőség: Kern Testvérek, Cserei Gyula, Ehrenfeld Jakab és fia uraknál.